

Воловетъ весело махатъ опашки, клатятъ рога, а погледътъ имъ лети къмъ синитъ ниви—въ утрото люшнати жита.

Колисарката пѣе:

— Ци-ци-цииии! цииии!

Тя е минала оттукъ. Втурнала се е надолу по ливадето. Разбудила пеперудкитъ и лѣстовичкитъ. Залюляла осена съ гарвановото гнѣздо и перушината изхвъркнала. Слѣзла край рѣката, отсѣкла върбова прѣчка, направила свирка и писнала:

— Чичо пе! Чичо пе! Чиииичо!

А единъ гължбъ, изкочилъ отъ гората, прѣпналъ надъ главата ѝ, ударилъ русата ѝ коса съ крила и я изплашилъ.

— Гу-гу! гу-гу!

И тя се втурнала низъ полето. Че като викнала, че като заплакала — реве, та се кжса. Залѣла нивитъ съ сълзи.

Дошло едно джудже. Изправило се предъ нея и почнало да се присмива. Извадило изъ чантата си единъ брѣмбаръ. Брррр!

Пакъ се засмѣла.

Коя е тя? Защо дойде между насъ? Никой не я вижда, а всички я познаватъ. Тя е зашеметила цѣлата земя. Иде тая сутринъ, влиза направо презъ прозореца, навежда се и шѣпне на ухото му. Той усѣща, какъ нейнитъ кждри милватъ лицето му и цѣлъ пламва. Буденъ е и всичко чува. Но се преструва на заспалъ.

— Штъ! Слушай! Слушашъ ли? Азъ ти нося...